

תת"ע 914/06/23 - אבשלום דרורי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 914-06-23 מדינת ישראל נ' דרורי
תיק חיצוני: 20153394554

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופטת שרית קריספין
מבקש	אבשלום דרורי ע"י ב"כ עו"ד מירי לוי
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר, שניתן לאחר שהמבקש זומן לדיון ומשבחר שלא להתייצב, הורשע בהעדר בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת, כמפורט בכתב האישום והכרעת הדין.

כעת, עותר המבקש לביטול פסק הדין, בטענה כי לא זומן כדין וקיימים כשלים באישור המסירה.

דיון והכרעה

המבקש זומן כדין וחזקת המסירה אינה נסתרת על ידי טענות בעלמא כנגד אישור המסירה, כפי שנקבע בפסיקה ענפה של בתי המשפט.

בעפ"ת **5086-08-15 נכבאר נגד מדינת ישראל**, קבעה כבוד הש' אלון:

"המערער התעלם מהודעות הדואר הרשום. המערער מפנה לליקויים שנפלו, לגישתו, באישור המסירה. על כך כי באישור המסירה סומנה הרובריקה "לא נדרש", בלבד, ולא צוינה שעת המסירה ו/או פרטיו המלאים של עובד הדואר ומשכך, נעדר אישור המסירה, לטענתו, תוקף. אין בידי לקבל טיעון זה. ראשית, אישור המסירה כנגדו קובל המערער נבחן ע"י בית המשפט לתעבורה, אשר מצא כי די בו כדי לקבוע כי ההזמנה לדיון הומצאה למערער כדין. המדובר בקביעה עובדתית, שאין מקום לערער אחריה. עוד יש להוסיף כי המערער לא פנה לרשות הדואר בניסיון לברר הפרטים החסרים ודי בכך כדי לדחות את טענתו זו של המערער.

המשיבה טוענת כי חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974, חלה בענייננו, וזו לשונה:

"חזקת מסירה

44א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

דעתי כדעתה. לא נעלמו מעיני טיעוני ב"כ המערער והפניותיו לשני פסקי דין: עפ"ת 2492-07-14 עבדו נ' מדינת ישראל ו-עפ"ת 20102-08-11 משארקה עיאד נ' מ"י, בהם נקבע כי משאין מדובר בעבירה של ברירת משפט אלא בעבירה של הזמנה לדין, הרי שאין תחולה לתקנה 44א הנ"ל, אלא לסעיף 237(א) לחסד"פ. אך פרשנות זו אינה עולה בקנה אחד עם לשון התקנה ואל מול פסקי דין אלה עומדת קביעתו של בית המשפט העליון מפי כב' השופט א' שוהם ברע"פ 7789/14 מוחמד זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.14). שם דובר על מי שהורשע בהעדרו בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת ובקשתו לביטול פסק הדין נדחתה. שם טען המערער כי לא קיבל את ההזמנה לדין אשר נשלחה לבא-כוחו ודבר הדואר "לא נדרש" על ידו. בית המשפט העליון קבע כי במקרה זה משנשלחה הזמנה לדין ודבר הדואר "לא נדרש", חלה חזקת המסירה ויש לראות את ההזמנה כאילו הומצאה כדין: "...אין מחלוקת על כך שההזמנה לדין נשלחה לעו"ד שעאר, בא-כוחו של המבקש דאז, ודבר הדואר "לא נדרש" על-ידו. בנסיבות אלה, בפרט נוכח "חזקת המסירה", יש לראות את ההזמנה כאילו הומצאה כדין לידיו..." (שם, פסקה 8).

וכן ראה רע"פ 8626/14 מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015), מפי כב' השופט א. שוהם, אשר שב ואישר את חוקיותה של חזקת המסירה החלה גם במקרים אלו. באותו ענין נדחה ערעור על קביעתו של בית המשפט המחוזי, אשר קבע כי "משחזרה הזמנה בציון 'לא נדרש', בתוך פרק זמן של פחות מ- 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה, יש לראות את העורר כמי שסירב ליטול את דבר הדואר, ועל פי הדין, יש לראות את המסירה כבוצעה".

וכן ראה גם ע"פ 9620/07 חסון נ' מדינת ישראל, (4.9.07), ואמר:

"התקנה אינה דורשת בחינה מדוקדקת מה עלה בגורל המשלוח ודי כי חלפו 15 ימים מיום יציאתו למען הנכון בדואר רשום וכי המערער לא הרים את הנטל להראות כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. משקמה החזקה, יכול המערער לנסות ולסתור אותה בהליך העיקרי, תוך שיעלה את טענותיו לענין הכיתוב "לא נדרש" המופיע על אישור המסירה..."

וראה גם פסק דינו של כב' השופט כ. סעב בעפ"ת 28662-12-12 קדוש נ' מדינת ישראל, (29.5.2013), שם נעברה עבירה דומה לזו בענייננו ובו הוחלט חזקת המסירה.

המערער לא סתר את חזקת המסירה. חזקת המסירה בדואר עולה עם נסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים ודי בכך כדי לכונן ידיעה קונסטרוקטיבית של נאשם או חייב

על אודות ההליכים המתנהלים נגדו. עוד מלמד נסיון החיים כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ככלל נעוץ הטעם לכך בנמען: אי עדכון מרשם האוכלוסין על שינוי כתובת ו/או אי דרישת ההודעה מטעמים הקשורים בנמען - במצבים אלו הדין רואה בנמען כמי שקיבל את המסמך שנשלח אליו. ראה רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם (11.6.2013).

המערער לא הביא כל טעם לסתור חזקה זו ומשכך, קביעת בית משפט לתעבורה, בדין ניתנה".

ברע"פ 8604/15 חנא נגד מדינת ישראל נאמר:

"למעלה מן הצורך, אוסיף כי דין טענותיו של המבקש להידחות, גם לגופו של עניין. כלל הוא, כי משהציג המשיבה אישור מסירה של דבר הדואר, הנוגע לזימונו של נאשם לדיון בעניינו, קמה "חזקת המסירה", לפיה עובר הנטל אל כתפיו של האחרון, להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר, מסיבות שאינן תלויות בו (רע"פ 3836/15 סעד נ' עיריית נתניה (8.6.2015); רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015); רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015)). במקרה דנא, שוכנעתי כי, אמנם, עלה בידי המשיבה להציג אישור מסירה, לפיו דבר הדואר נשלח ממשטרת ישראל אל המבקש, בהתאם לכתובת שנמסרה על-ידו, כאשר דבר דואר זה לא נדרש על-ידי המבקש. במצב דברים זה, עבר הנטל הראייתי אל שכמו של המבקש, ומשלא השכיל האחרון להוכיח כי דבר הדואר לא הגיע לידו, לא נפל כל פגם בהרשעתו בדין. אדגיש, בהקשר זה, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש, בנוגע לתקינות אישור המסירה שהציגה המשיבה".

ברע"פ 1581/20 אבו חמיד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' אלרון:

בהקשר זה יצוין כי אומנם קיימת חשיבות רבה לציון פרטים מדויקים ומלאים באישור המסירה. עם זאת, המבקש הסתפק בטענה כללית שלפיה לא קיבל את ההזמנה לדיון, ולא הסביר כיצד עלול התיעוד החסר לפגוע ביכולתו להוכיח את הטענה שלא קיבל את הזימון כדיון. כך, למשל, לא נטען כי ציון שעת המסירה נדרש כדי להפריך את האמור באישור המסירה (השוו לרע"פ 8353/12 בן ישראל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (29.11.2012)).

ברע"פ 5356/20 טחאן נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' אלרון על החלטתו לעיל והוסיף:

"בעניינינו, המבקש לא הציע הסבר מפורט כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח שלא קיבל את הזימון כדיון, ודי בכך כדי לדחות את טענותיו ובקשתו".

בעפ"ת 25991-10-22 איזיגאייב נגד מדינת ישראל, נאמר:

"לעניין אי ההתייצבות, טוען המערער כזכור, כי לא קיבל כל הודעה לגשת ליחידת הדואר לצורך קבלת הזימון. עיון באישור המסירה של יחידת הדואר מגלה, כי בתאריך 21.3.2022, ביקרה פקידת הדואר בכתובתו של המערער, אותה כתובת בה נמסר פסק הדין מאוחר יותר, ומשלא נמצא איש בבית, הושארה למערער הודעה בה הופנה לקבלת דבר הדואר ביחידת הדואר. עוד עולה, כי עד לתאריך 7.4.2021, המערער לא ניגש לדואר

ומשכך הזימון הוחזר כ"לא נדרש".

לא צריכה להיות כל מחלוקת, כי עסקינן באישור מסירה אשר אף מעבר לחזקת המסירה שטמונה בו מכח משלוח הדואר, יש בו להעיד על כך, כי המערער נמנע מלקבל לידיו את דבר הדואר, בהתאם להודעה שהושארה לו.

בכגון דא, המערער אינו יכול לפטור את עצמו מעמידה בנטל ההוכחה הרובץ על שכמו, להראות כי אי קבלת הדואר נבעה מסיבות אשר אינן תלויות בו. המערער לא פנה ליחידת הדואר, לא הגיש שאילתא, לא העלה טענה בעניין אי דיוקים בכתובתו ולא סיפק כל הסבר שיש בו כדי לשכנע כי הדואר לא התקבל על ידו מסיבות שאינן תלויות בו. אין די בהעלאת טענה בעלמא כי לא הושאר לו זימון או כי אם היה יודע עליו הוא היה מגיע לדיון, כדי להרים את הנטל. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שפסק הדין שניתן בהעדר המערער, נמסר לאותה כתובת ממש".

בעפ"ת 2320-06-23 ממן נגד מדינת ישראל, נאמר:

"מאישור המסירה עולה כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הרשומה של המערער בדואר רשום ולא נדרשה על ידו. אישור המסירה כולל פרטים שדי בהם לצורך עריכת בירור בדואר לבדיקת נסיבות אי מסירת דבר הדואר לידי המערער ואולם המערער לא עשה דבר כדי לברר בדואר עניין זה, ומשכך לא הופרכה חזקת המסירה העולה מתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד-1974".

אכן, המבקש הוא שהגיש בקשה להישפט ויזם את ההליך המשפטי, אך יומו ניתן לו ואם בחר לוותר עליו, אין לו להלין אלא על עצמו.

בגזר הדין, לא נגרם למבקש כל עיוות דין.

מכל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשפ"ג, 10 ספטמבר 2023, בהעדר הצדדים.